

egyik vágya, hogy meglássam az utcámat: építsék hát vissza, és én kész vagyok bármennyit áldozni erre!

Fölrántotta a díványpárna alig látható villámzárát, benyúlt a vastag pamutréteg alá, és szapora egymásutánban rakta ki a pénzkötegeket, vagy százat dollárban és svájci frankban; a polgármester azonban már az asztaltól eltávolodva, hökkenten figyelte a különös szertartást. Egy pillanatig őt is megigézte a sok pénz valutában, aztán már szemrehányást tett magának, amiért belement ebbe az alkudozásba; kezét összekulcsolta a háta mögött, nehogy kényszerűségből is meg kelljen érintenie a fölhalmozott bankót, végül sürgetőn, szinte parancsolón szólt rá a látogatóra:

– Tüntesse el, hölgyem, azt a sok pénzt, még mielőtt valakit bajba kever vele! Sajnálom, de lehetetlen teljesíteni a kérését!

Mari bánatában egy szép estére kibérelte a Leányvár termeit, gyertyafényes, pezsgős vacsorát rendelt, és hatalmas murit rendezett a barátaival s mindazokkal, akik egykor szerették, és most eljöttek köszönteni őt. Marékkal szórta a pénzt, a primás hegedűjébe összehajtogatott százdollárost dugott; Vilmát úgy kiöltöztette, hogy hindu hercegnőhöz hasonlított, és mind a hét pincér kezét csókolt neki. A Debella azonban ezen a ritka estén sem tagadta meg magát, lerészegedve félretolta a rántott pisztrángot, és nokedlit követelt tojáslikőrrel leöntve, majd csúf, rekedtes hangon fölsírt, megtántorodva hanyatt esett székestül, és magával rántotta a terítéket.

Mari jóval éjjél után mindentől megcsömörölve és mindenbe beleunva fizetett, megszökött a mulatságról, és később senki sem tudta, hova tűnt. Pár nap múlva valaki a temetőben vélte ismét felismerni, volt, aki a reptéren látta, mások azt bizonygatták, hogy nem utazott el, hanem visszaöltözött szörnyű maskarájába; fején ugyanaz a kalap van, amelyen apró népi figurák himbálóznak, mint egy kisebb körhintán. Sokan tanúsították azt is, hogy tovább bolyong a külnegyedekben hatalmas batyujával, mintha a nyári zivatar utáni égboltot cipelné a hátán, nehéz csizmáit vonszolva. Olykor megállit egy-egy férfit, és sirásba fulladó hangon azt kérdi:

– Mondja, uram, miért múlik el minden, ami szép – miért?...

Kiss Anna

LEPKEHÁZ

Csak sötét vitorlák

és a vizen
tétovázó
cipők
a tarot
bolondja a
kutyával

Az ő kertje

kerubok szárnyát
kioltó sóhaja
leszálló
ködben üres
fák mögül
szakadatlan
kísértés
rosszra jóra
és tömegben
lengő ezüst
keresztké

Kit árnyamul rendelték

hadonászva
mögülem
hogy miért
álmodom a
lángoló
eget
nagy nyitott
hangárt
erről
nem volt szó!

Ottfeledjük

lépéseink
a ködben
összenőnek
szétválnak
ujjaink
a fel-le járó
víznél hol virággal
terhelik túl a
kompot
halott rózsák
gördülnek
s az örökké
zúgó gyöngyház
spirálok

De a

zúgás a
a szél s a
ferde hold a
felhőben
és a házak
szeles ormán a
fű is
e ködben
nő tovább

Lepkeház

és a báb
memorizálja
hogy a zárt
üvegkopolák is
kinyílnak
a tarot bolondja
visszatér
s magára
vonatkoztat
mindent

Rikkancsok

a Zöld Komló
utcán át
négykor
s motyognak a
rongybábok a
fal mellett
két világ
határán
két világnak
felfoghatatlanul

Koporsók

a reptér
betonján
hazatérnek a
holtak

hogy a padló
réseiből kinőtt
keserűfüvet lássák
balti ködbe
tűnjenek
mint bóján
kapaszkodó
sirályok

Makkai Ádám

A PILLANGÓK DÜHE

Jaj csak pillangót vagy katicabogarat
ne fogna soha az ember – ezek hordozzák
a legeslegeszedelmesebb nukleáris fegyvereket,
a pestist, a leprát és a podagrát
az elevenen elrohadás és elégettetés
elkerülhetetlen matematikai átkait –

ha leszáll rád egy lepke valahol a fűben
vagy egy bokor alján, tudnod kell, hogy
a Plutó és a Szaturnusz közös munkálata ez,
melynek csakis egyetlen végkimenetele lehet:
a kozmikus világrobbanás...

A pillangók tudják ezt,
ők mindig is tudták, csak az ember nem tudja.
Tudja az egér is meg az ürge, a labradori szürke mókus
meg a harkály és a fakopáncs. Ha jön a lepke,
eszét veszítve menekül mindegyik, be a faodúba,
az ól repedezett falécei közé, csak el, el a világégés elől,
a legeslegutolsó világháború elől,
melyet a pillangók és a lepkék hoznak
kimondhatatlan,

békés-gyönyörű
hadüzeneteikkel.